

Sygn. akt IV K 213/17

WYROK ŁĄCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 stycznia 2018 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział IV Karny w składzie:

Przewodniczący: SSO Sławomir Lach

Protokolant: A. Z.

przy udziale Prokuratora – Wandy Ostrowskiej

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 8 stycznia 2018 r.

sprawy o wyrok łączny wobec

P. J. (J.), syna J. i K. z domu P.,

urodzonego (...). w K.,

skazanego prawomocnym:

I. wyrokiem Sądu Rejonowego dla K. (...) w K. z dnia 1 lutego 2012 r., sygn. akt **II K 537/11/P**, który został utrzymany wyrokiem Sądu Okręgowego w K. z dnia 10 września 2013 r., sygn. akt IV Ka 447/12, za przestępstwo z art. 200§1 k.k., popełnione w dniu 1 września 2008 r., na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności z warunkowym jej zawieszeniem na okres próby lat 3 (trzech), oddaniem pod dozór kuratora, orzeczono świadczenie pieniężne w kwocie 500 zł (pięćset złotych) oraz zasądzeniem częściowego zwrotu kosztów sądowych;

postanowieniem Sądu Rejonowego w B. z dnia 24 listopada 2016 r., sygn. akt II Ko 1393/16 zarządzono wykonanie kary 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

orzeczona kara pozbawienia wolności została wprowadzona do wykonania w okresie od dnia 28 października 2019 r. do dnia 27 października 2021 r.;

II. wyrokiem Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 22 kwietnia 2016 r., sygn. akt **IV K 169/15**, który został zmieniony wyrokiem Sądu Apelacyjnego w K. z dnia 1 września 2016 r., sygn. akt II AKa 286/16, za przestępstwo z art. 158§3 k.k., popełnione w nocy z 10 na 11 sierpnia 2014 r., na karę 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, na poczet której zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 30 września 2014 r. do dnia 29 lipca 2015 r., orzeczono nawiązkę w kwocie 150.000 zł (sto pięćdziesiąt tysięcy złotych) oraz zwolniono z kosztów sądowych;

orzeczona kara pozbawienia wolności została wprowadzona do wykonania w okresie od dnia 28 lutego 2017 r. do dnia 28 października 2019 r.;

III. wyrokiem Sądu Rejonowego w B. z dnia 15 maja 2017 r., sygn. akt **II K 77/17** za przestępstwo z art. 244 k.k., popełnione w dniu 31 grudnia 2006 r., na karę grzywny 100 (sto) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 zł (dwadzieścia złotych) oraz zwolniono od ponoszenia kosztów sądowych;

postanowieniem Sądu Rejonowego w B. z dnia 13 listopada 2017 r., sygn. akt II Ko 2611/17 orzeczono zastępczą karę 50 (pięćdziesięciu) dni pozbawienia wolności;

o r z e k a

1. na mocy art. 85§1 i 2 k.k. w zw. z art. 86§1 k.k. łączy kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokami opisanymi w punktach: I (sygn. akt **II K 537/11/P**) i II (sygn. akt **IV K 169/15**) części wstępnej wyroku

i wymierza skazanemu P. J. karę łączną 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności;

2. na zasadzie art. 577 k.p.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zalicza skazanemu okresy zaliczone na poczet orzeczonej kary oraz okresy dotychczas wykonanej kary w sprawie o sygn. akt IV K 169/15 od dnia 30 września 2014 r. do dnia 29 lipca 2015 r. i od dnia 28 lutego 2017 r. do dnia 8 stycznia 2018 r.;

3. na zasadzie art. 576§1 k.p.k. pozostałe rozstrzygnięcia zawarte w połączonych wyrokach pozostawia do odrębnego wykonania;

4. na zasadzie art. 572 k.p.k. umarza postępowanie w zakresie objęcia wyrokiem łącznym kary orzeczonej wyrokiem opisanym w punkcie III (sygn. akt II K 77/17) części wstępnej wyroku;

5. na zasadzie art. 624§1 k.p.k. zwalnia skazanego od ponoszenia kosztów sądowych, obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt IV K 213/17

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 22 września 2017 r. Sąd Rejonowy w B. przekazał według właściwości sprawę o wydanie wyroku łącznego wobec skazanego P. J., zainicjowaną pismem Zastępcy Dyrektora Zakładu Karnego w T.. Sąd z urzędu ustalił, iż w/w został prawomocnie skazany:

IV. wyrokiem Sądu Rejonowego dla K. (...) w K. z dnia 1 lutego 2012 r., sygn. akt **II K 537/11/P**, który został utrzymany wyrokiem Sądu Okręgowego w K. z dnia 10 września 2013 r., sygn. akt IV Ka 447/12, za przestępstwo z art. 200§1 k.k., popełnione w dniu 1 września 2008 r., na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności z warunkowym jej zawieszeniem na okres próby lat 3 (trzech), oddaniem pod dozór kuratora, orzeczono świadczenie pieniężne w kwocie 500 zł (pięćset złotych) oraz zasądzeniem częściowego zwrotu kosztów sądowych;

postanowieniem Sądu Rejonowego w B. z dnia 24 listopada 2016 r., sygn. akt II Ko 1393/16 zarządzono wykonanie kary 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

orzeczona kara pozbawienia wolności została wprowadzona do wykonania w okresie od dnia 28 października 2019 r. do dnia 27 października 2021 r.;

V. wyrokiem Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 22 kwietnia 2016 r., sygn. akt **IV K 169/15**, który został zmieniony wyrokiem Sądu Apelacyjnego w K. z dnia 1 września 2016 r., sygn. akt II AKa 286/16, za przestępstwo z art. 158§3 k.k. popełnione w nocy z 10 na 11 sierpnia 2014 r., na karę 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, na poczet której zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 30 września 2014 r. do dnia 29 lipca 2015 r., orzeczono nawiązkę w kwocie 150.000 zł (sto pięćdziesiąt tysięcy złotych) oraz zwolniono z kosztów sądowych;

orzeczona kara pozbawienia wolności została wprowadzona do wykonania w okresie od dnia 28 lutego 2017 r. do dnia 28 października 2019 r.;

VI. wyrokiem Sądu Rejonowego w B. z dnia 15 maja 2017 r., sygn. akt **II K 77/17** za przestępstwo z art. 244 k.k. popełnione w dniu 31 grudnia 2016 r., na karę grzywny 100 (sto) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 zł (dwadzieścia złotych) oraz zwolniono od ponoszenia kosztów sądowych;

postanowieniem Sądu Rejonowego w B. z dnia 13 listopada 2017 r., sygn. akt II Ko 2611/17 orzeczono zastępczą karę 50 (pięćdziesięciu) dni pozbawienia wolności;

(Dowody: informacja o pobytach i orzeczeniach P. J. k.2-4, k.27-28, karta karna skazanego P. J. k.9-10, odpis wyroku Sądu Okręgowego w Gliwicach sygn. akt IV K 169/15 k.19, odpis wyroku Sądu Apelacyjnego w K. sygn. akt II AKa 286/16 k.20, opinia o skazanym P. J. k.26, odpis wyroku Sądu Rejonowego w B. sygn. akt II K 77/17 k.30, odpis postanowienia Sądu Rejonowego w B. z dnia 13 listopada 2017 r., sygn. akt II Ko 2611/17 o wymierzeniu kary zastępczej k.31, odpis wyroku Sądu Rejonowego dla K. (...) w K. sygn. akt II K 537/11/P k.33, odpis wyroku Sądu Okręgowego w K. sygn. akt IV Ka 447/12 k.34; akta spraw: SR w B. o sygn. II K 77/17, SR K. (...) o sygn. II K 537/11, SO Gliwice o sygn. IV K 196/15)

Skazany P. J. obecnie odbywa karę pozbawienia wolności w Zakładzie Karnym w T. w warunkach zakładu karnego typu zamkniętego w systemie programowego oddziaływania. Aktywnie uczestniczy w procesie swojej resocjalizacji poprzez udział m.in. w programie resocjalizacji społecznej z zakresu autoagresji, przeciwdziałaniu zachowaniom agresywnym, profilaktyki alkoholowej, jak również w ramach programu resocjalizacji skazanych poprzez spotkania integracyjne z rodzinami Rodzina Razem. Nagradzany regulaminowo za sumienność i zaangażowanie w realizacji powierzonych zadań. W okresie od dnia 28 lipca 2017 r. do dnia 12 października 2017 r. skazany był zakwalifikowany do kategorii osadzonych zagrożonych samobójstwem. Obecnie zachowanie skazanego J. unormowało się, wykazuje cechy właściwego przystosowania się do warunków jednostki penitencjarnej. Skazany dotychczas nie był karany dyscyplinarnie. Kilkukrotnie nagradzany regulaminowo m.in. za zaangażowanie w programy readaptacji społecznej skazanych oraz wyróżnianie się poprawnym zachowaniem w trakcie odbywania kary pozbawienia wolności. Skazany nie deklaruje przynależności do podkultury przestępczej, właściwie funkcjonuje w grupie wychowawczej, nie popada w konflikty interpersonalne, wobec przełożonych prezentuje postawę regulaminową. P. J. pozostaje zatrudnionym w oddziale mieszkalnym. Czas wolny spędza głównie we własnym zakresie m.in. na oglądaniu telewizji, czytaniu prasy i rozmowach ze współosadzonymi. Wobec popełnionych czynów zabronionych werbalizuje krytycyzm.

(Dowód: opinia o skazanym P. J. wraz z informacjami o pobytach i orzeczeniach k.26-28)

Sąd zważył, co następuje:

W pierwszej kolejności wskazać należy, że zgodnie art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 20 marca 2015 r. poz. 396) przepisów znowelizowanego art. 85 §1 k.k. nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, chyba, że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy. Wskazać należy, iż ustawa z dnia 20 lutego 2015 r. weszła w życie z dniem 1 lipca 2015 r., a wobec skazanego P. J. ostatni z wyroków – wyrok Sądu Rejonowego w B. z dnia 15 maja 2017 r., sygn. II K 77/17 - uprawomocnił się w dniu 23 maja 2017 r., a zatem po dniu wejścia w życie w/w ustawy. W związku z powyższym, zastosowanie znajdzie treść przepisów art. 85 k.k. po nowelizacji, chyba, że ustawa obowiązująca poprzednio jest względniejsza dla skazanego (reguła wyrażona w art. 4§1 k.k.). Na gruncie powszechnie przyjętej wykładni uznaje się bowiem, że orzekaniem w rozumieniu art. 4§1 k.k. jest także orzekanie o karze łącznej, czy to w wyroku skazującym, czy w wyroku łącznym (Nowelizacja prawa Karnego 2015. Komentarz pod red. Włodzimierza Wróbel, Kraków 2015, s. 911 i 914).

Dokonując oceny obu ustaw - w kontekście sytuacji skazanego P. J. - zdaniem Sądu zastosować należało nowe przepisy, albowiem ustawa obowiązująca poprzednio nie jest dla niego względniejsza.

Wynika to stąd, iż wydanie wyroku łącznego w oparciu o przepisy sprzed nowelizacji, nie wykreowałoby po stronie skazanego sytuacji korzystniejszej w aspekcie kary łącznej.

Przepis art. 85 k.k. - w brzmieniu sprzed dnia 1 lipca 2015 r. - stanowi, iż warunki do wydania wyroku łącznego zachodzą wówczas, gdy różnymi prawomocnymi wyrokami danej osobie wymierzono kary tego samego rodzaju lub inne podlegające połączeniu, za dwa lub więcej przestępstw popełnionych zanim zapadł pierwszy wyrok, choćby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw. Zawarty w art. 85 k.k. zwrot: „zanim zapadł pierwszy wyrok” odnosi się do pierwszego chronologicznie wyroku, który zapadł przed popełnieniem przez sprawcę kolejnego (kolejnych) przestępstwa (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 25 lutego 2005 r., sygn. akt I KZP 36/04,

OSNKW 2005/2/13). Oceny zbiegu realnego dokonywać należy z perspektywy postępowania sprawcy - czy kolejnych przestępstw dopuszcza się po wydaniu wobec niego wyroku (kolejnych wyroków), czy przed nim (nimi).

Odnosząc treść powołanej regulacji do odnotowanych w karcie karnej skazań P. J. nasuwają się wnioski, iż nie zostają spełnione przesłanki do wydania wyroku łącznego, ponieważ nie zachodzi żaden zbieg realny przestępstw.

Zgodnie natomiast z obecnie obowiązującym brzmieniem art. 85§1 k.k. (obowiązującym od dnia 1 lipca 2015 r.) warunki do wydania wyroku łącznego zachodzą wówczas, gdy różnymi prawomocnymi wyrokami danej osobie wymierzono kary tego samego rodzaju lub inne podlegające połączeniu, za dwa lub więcej przestępstw. Podstawą orzeczenia kary łącznej są wymierzone i podlegające wykonaniu, z zastrzeżeniem art. 89 k.k., w całości lub w części kary lub kary łączne za przestępstwa (art. 85§2 k.k.). Niemniej jednak, jeżeli po rozpoczęciu, a przed zakończeniem wykonywania kary lub kary łącznej sprawca popełnił przestępstwo, za które orzeczono karę tego samego rodzaju lub inną podlegającą łączeniu, orzeczona kara nie podlega łączeniu z karą odbywaną w czasie popełnienia czynu (art. 85§3 k.k.). Po przeanalizowaniu dat popełnienia przestępstw przez skazanego Sąd uznał, iż w jego przypadku sytuacja opisana w §3 cytowanego przepisu nie zachodzi.

Po myśli obecnie obowiązujących przepisów węzłem kary łącznej należałoby zatem objąć jedynie te skazania, które podlegają wykonaniu w części lub w całości oraz te których dotyczy art. 89 k.k. Wymogi te spełnia odpowiednio kara 2 lat pozbawienia wolności orzeczona wyrokiem opisanym w punkcie I (o sygn. akt II K 537/11/P) oraz kara 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczona wyrokiem opisanym w punkcie II (o sygn. akt IV K 169/15). Kara grzywny orzeczona wyrokiem Sądu Rejonowego w B. z dnia 15 maja 2017 r., sygn. akt II K 77/17 nie podlega łączeniu, ponieważ nie jest karą tego samego rodzaju co kara pozbawienia wolności. Sąd miał na uwadze, iż zgodnie z postanowieniem Sądu Rejonowego w B. z dnia 13 listopada 2017 r., sygn. akt II Ko 2611/17 orzeczono zastępczą karę 50 dni pozbawienia wolności zamiast kary grzywny 100 stawek dziennych przy wysokości jednej stawki na kwotę 20 zł (II K 77/17), jednakże przy orzekaniu kary łącznej bierze się pod uwagę pierwotnie orzeczoną karę, a nie karę zastępczą.

Skoro zatem wyrokowanie w oparciu o przepisy wprowadzone nowelą prawa karnego, obowiązującą od dnia 1 lipca 2015 r., w sposób oczywisty prowadzi do rezultatów korzystniejszych dla skazanego P. J., aniżeli wyrokowanie w oparciu o poprzednio obowiązujące, to zgodnie z art. 4§1 k.k. zastosować należało aktualne brzmienie przepisów dotyczących orzekania o karze łącznej.

Kierując się dyrektywami określonymi w art. 86§1 k.k. Sąd mógł wymierzyć skazanemu P. J. karę łączną w granicach od najwyższej z kar (jednostkowych lub łącznych) podlegających łączeniu, tj. od 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, do ich sumy tj. kary 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Uwzględniając ustawowe granice i przesłanki wymiaru kary łącznej Sąd wymierzył skazanemu P. J. karę łączną 5 lat pozbawienia wolności.

Wskazać należy, iż orzekając karę łączną na nowych zasadach, zgodnie z art. 85a k.k., Sąd bierze pod uwagę przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Cytowany przepis nie zawiera enumeratywnego katalogu przesłanek decydujących o wymiarze kary łącznej, a z kolei użycie zwrotu przede wszystkim pozwala stosować dotychczasowy pogląd doktryny i judykatury, a zatem o zastosowaniu zasady absorpcji, asperacji bądź kumulacji decyduje określenie bliskości popełnienia poszczególnych czynów oraz związku przedmiotowo-podmiotowego łączącego analizowane czyny (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 12 kwietnia 2016 r., sygn. akt II AKa 25/16 oraz Komentarz do Kodeksu Karnego pod redakcją naukową Marka Mozgawy wyd. Wolters Kluwer Warszawa 2015 str. 257 i nast.).

Pomiędzy zbiegającymi się przestępstwami nie zachodzi ścisły związek podmiotowo-przedmiotowy, który uzasadniałby zastosowanie zasady absorpcji. Zostały one popełnione w odstępnie kilku lat od siebie, co więcej rozdzielone były wyrokiem skazującym. Brak zatem ścisłego związku czasowego pomiędzy poszczególnymi czynami pozostającymi w zbiegu realnym.

Nadto, nie sposób przyjąć bliskiej więzi podmiotowo-przedmiotowej pomiędzy przypisanymi czynami, skoro omawiane czyny godziły w różne dobra chronione prawem (wolność seksualna i obyczajność; zdrowie i życie) oraz popełnione na szkodę różnych podmiotów.

Mając na uwadze powyższe, Sąd uznał, że wykluczonym w przypadku skazanego P. J. jest wymierzenie kary łącznej w oparciu o zasadę absorpcji - polegającej na wymierzeniu (dopuszczalnej) kary najniższej - która jest zasadą adekwatną dla tych zbiegów przestępstw, które cechuje bliski związek podmiotowo-przedmiotowy oraz temporalny. Tak, też wypowiedział się Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 9 stycznia 2013 r., sygn. akt III KK 346/12, gdzie stwierdził, że brak ścisłego związku czasowego i podmiotowo-przedmiotowego pomiędzy przypisanymi skazanemu przestępstwami przemawia przeciwko stosowaniu zasady absorpcji przy określaniu wymiaru kary łącznej. Pomimo, iż w niniejszej sprawie zbiegi realne przestępstw nie są kwestią istotną dla łączenia kary na nowych zasadach, to w/w uwagi pozostają aktualne, co zresztą nadmieniono już wcześniej.

Podobnie, brak podstaw ku temu, by zastosować drugą ze skrajnych reguł, przy wymierzeniu kary łącznej, polegającą na zsumowaniu kar łączonych, tj. zasadę kumulacji. Ustalenie wymiaru kary w oparciu o regułę wykluczającą jakąkolwiek elastyczność w zakresie kształtowania jej wysokości nie odpowiada całokształtowi przynależnym i warunków osobistych skazanego.

W pierwszej kolejności Sąd miał na uwadze opinię skazanego z Zakładu Karnego w T.. Z tej krótkiej charakterystyki osoby P. J. wynika, iż przebieg procesu resocjalizacji w/w został podsumowany ogólnie pozytywnie. Przeważają zachowania stawiające go w dobrym świetle. Mianowicie, skazany aktywnie uczestniczył w procesie resocjalizacji poprzez udział w programach m.in. profilaktyki alkoholowej, przeciwdziałaniu zachowaniom agresywnym, autoagresji. Skazany nie był dotychczas karany dyscyplinarnie. Kilkakrotnie nagradzany regulaminowo głównie za zaangażowanie w proces resocjalizacji oraz za poprawne zachowanie w czasie odbywania kary pozbawienia wolności. Zdaniem nadzorujących skazanego, w chwili zwolnienia nie będzie on wymagał udzielenia mu pomocy postpenitencjarnej.

Powyższe względy skłaniają do wniosku, że opiniowany aktualnie zasadniczo nie podejmuje zachowań polegających na naruszaniu obowiązujących zasad. Przeciwnie, funkcjonuje w sposób mieszczący się w standardowych, akceptowalnych regułach społeczności zakładu karnego, w skład której wchodzi. Opisany wycinek życiorysu brany przez Sąd pod uwagę w kontekście wymierzanej P. J. kary bez wątpienia rzutuje na ten wymiar korzystnie. Pozwala bowiem Sądowi wywieść konkluzję, iż demoralizacja skazanego nie pogłębia się, a jego zachowanie dobrze rokuje na przyszłość.

Jednocześnie Sąd nie mógł przejść obojętnie nad historią skazań P. J., która świadczy o pewnego rodzaju notoryjności przestępczej. O ile bowiem w chwili obecnej skazany odchodzi od zachowań godzących w prawo, o tyle w jego dotychczasowym postępowaniu utarła się pewna skłonność do lekceważenia porządku prawnego i to pomimo kolejnych skazań. Fakt ten jest pewnego rodzaju przeciwwskazaniem dla stosowania kary, która okazałaby się nadmiernie łagodną.

W konsekwencji, Sąd wymierzył skazanemu karę w oparciu o zasadę absorpcji, polegającej na wypośrodkowaniu kary. Zauważyć przy tym należy, że w niniejszej sprawie wymiar tej kary przypada bliżej maksymalnego przedziału dopuszczalnej wysokości sankcji, w obrębie którego Sąd władny był tą karę wymierzyć. Wynika to z faktu, iż skazany popełnił przestępstwa godzące w dobra szczególnie chronione prawem, tj. życie i zdrowie oraz wolność seksualna i obyczajność. W ocenie Sądu zasada absorpcji, jest najbardziej adekwatną, gdyż pozwala uchwycić niejednorodność zachowań, której wyznacznikami są nadmienione wcześniej względy działające zarówno na korzyść, jak i odsłaniające pejoratywne ujęcia warunków i przynależnych osobistych skazanego.

Dodać wypada, że miarkując karę łączną Sąd uwzględnił także cele zapobiegawcze i wychowawcze jakie kara ta ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Niewątpliwie, członkami tego społeczeństwa są współosadzeni, których korzystne efekty przestrzegania zasad

regulaminu więziennego - w postaci wymierzenia kary łącznej niższej aniżeli suma kar jednostkowych podlegających łączeniu - podejmowane przez skazanego, mogą skłonić chociażby do refleksji nad przewartościowaniem swoich negatywnych postaw.

Wymierzając skazanemu karę łączną 5 lat pozbawienia wolności Sąd ważył w końcu przesłankę prognostyczną, bacząc, aby orzeczona kara łączna spełniała jej decydujące znaczenie, to jest prewencyjny charakter oddziaływania kary w znaczeniu prewencji indywidualnej i ogólnej. Kara łączna orzeczona wobec skazanego P. J. niewątpliwie takowym odpowiada. Sąd bowiem nie stracił z pola widzenia okoliczności, które nie pozwoliły orzec kary łącznej w dolny pułapie (wcześniej przywołanych). Należy z dużą ostrożnością ustalać wymiar kary łącznej, tak by uniknąć zarzutu nieuzasadnionej dowolności, która mogłaby prowadzić w dalszej konsekwencji do oceny takiej kary łącznej, jako przyzwolenia na pewnego rodzaju częściową bezkarność zachowań sprawcy. Bezkarność polegającą na zmniejszeniu zakresu kary „należnej” w sposób bezpodstawny. Istotnym bowiem jest by orzeczona kara łączna stanowiła pozytywny impuls dla dalszej resocjalizacji skazanego.

Na mocy art. 577 k.p.k. na poczet orzeczonej kary łącznej 5 lat pozbawienia wolności Sąd zaliczył skazanemu P. J. okresy zaliczone na poczet orzeczonych kar oraz okresy dotychczas wykonanych kar w sprawie o sygn. akt IV K 169/15 od dnia 30 września 2014 r. do dnia 29 lipca 2015 r. i od dnia 28 lutego 2017 r. do dnia 8 stycznia 2018 r.

Pozostałe rozstrzygnięcia zawarte w połączonych wyrokach Sąd pozostawił - na zasadzie art. 576§1 k.p.k. - do odrębnego wykonania.

Z kolei, co do kary orzeczonej wyrokiem opisanym w punkcie III (o sygn. akt II K 77/17), która nie została objęta węzłem kary łącznej Sąd umorzył postępowanie na mocy art. 572 k.p.k.

Sąd zwolnił skazanego od ponoszenia kosztów sądowych w sprawie wydania wyroku łącznego - na zasadzie art. 624§1 k.p.k. - obciążając nimi Skarb Państwa, uznając że obciążanie nimi skazanego, w jego obecnej sytuacji, byłoby dla niego zbyt uciążliwe. Zdolności zarobkowe skazanego - pozostającego w warunkach zakładu karnego - są ograniczone.